

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2011. április 7.*

A C-153/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2010. április 1-jén érkezett, 2010. március 12-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Staatssecretaris van Financiën**

és

a **Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV**, korábban: Sony Logistics Europe BV

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, A. Rosas és P. Lindh (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. február 3-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, korábban: Sony Logistics Europe BV képviseletében P. De Baere advocaat,
- a holland kormány képviseletében C. M. Wissels és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviseletében M. Smolek és K Havlíčková, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében B.-R. Killmann és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 17., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 179. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 12. cikke (2) és (5) bekezdésének, 217. cikke (1) bekezdésének és 243. cikkének, valamint az 1996. december 18-i 12/97/EK bizottsági rendelettel (HL L 9., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 3. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 10. és 11. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Staatssecretaris van Financiën és a Sony Logitics Europe BV, jelenleg Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (a továbbiakban: SLE) között videojáték konzolok után fizetendő vám tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

A Vámkódex

- 3 A Vámkódex 4. cikke így szól:

„E Kódex alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni:

[...]

- 5) »Határozat« a vámhatóságoknak a vámjogszabályokkal kapcsolatos bármely olyan hivatalos aktusa, amellyel valamely konkrét esetben döntést hoznak, és amely egy vagy több meghatározott, illetve azonosítható személyre joghatással van; ez a kifejezés, többek között, magában foglalja a 12. cikk értelmében vett kötelező érvényű tarifális felvilágosítást is.

[...]”

- 4 A Vámkódex 5. cikke kimondja:

„(1) A 64. cikk (2) bekezdésében megállapított feltételek mellett és a 243. cikk (2) bekezdésének b) pontja keretén belül elfogadott rendelkezéseknek megfelelően bármely személy képviselőt jelölhet ki a vámhatóságok előtti ügyeiben a vámjogszabályok által megállapított cselekmények és alakiságok elvégzésére.

(2) A fenti képviselet lehet:

– közvetlen, amikor a képviselő egy másik személy nevében és érdekében jár el,

vagy

– közvetett, amikor a képviselő saját nevében, de egy másik személy érdekében jár el.

[...]

(4) A képviselőnek nyilatkoznia kell arról, hogy a képviselt személy érdekében jár el, valamint arról, hogy a képviselet közvetlen vagy közvetett, és meghatalmazással kell rendelkeznie ahhoz, hogy képviselőként eljárjon.

Azt a személyt, aki elmulasztott nyilatkozatot tenni arról, hogy más személy nevében vagy érdekében jár el, illetve aki azt állítja, hogy más személy nevében vagy érdekében jár el anélkül, hogy erre meghatalmazással rendelkezne, úgy kell tekinteni, mint aki saját nevében és saját érdekében jár el.

[...]”

5 A Vámkódex 12. cikke értelmében:

„[...]

I - 2782

(2) A kötelező érvényű tarifális felvilágosítás vagy kötelező érvényű származási felvilágosítás a vámhatóságokat a felvilágosítás jogosultjával szemben csak a tarifális besorolás vagy az áru származásának meghatározása tekintetében köti.

A kötelező érvényű tarifális felvilágosítás vagy kötelező érvényű származási felvilágosítás a vámhatóságokat csak az olyan áruk vonatkozásában köti, amelyekre nézve a vámalakosságokat a felvilágosítás megadását követően végezték el.

[...]

(5) A kötelező érvényű felvilágosítás érvénytelenné válik:

a) a tarifális felvilágosítás esetében:

[...]

iii. ha azt a 9. cikknek megfelelően visszavonják vagy módosítják, feltéve, hogy a visszavonásról vagy a módosításról a jogosultat értesítik.

[...]

(6) Az (5) bekezdés a) pontjának ii. vagy iii. alpontja vagy b) pontjának ii. vagy iii. alpontja alapján érvénytelenné vált kötelező érvényű felvilágosítás jogosultja a felvilágosítást a közzététel vagy az értesítés napjától számított hat hónapig még felhasználhatja, amennyiben a kötelező érvényű felvilágosítás alapján a szóban forgó áruk vételére vagy eladására az intézkedés elfogadását megelőzően őt kötelező szerződéseket kötött. Az olyan termékek esetében azonban, amelyeknél a vámalakiságok elvégzése során behozatali, kiviteli vagy előzetes megerősítő igazolást nyújtanak be, a hat hónapos időtartam helyébe az igazolás érvényességének időtartama lép.

[...]

6 Ugyanezen kódex 64. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az 5. cikkre is figyelemmel, vámáru-nyilatkozatot bárki tehet, aki a szóban forgó árut az illetékes vámhatóság elé állítja vagy állíttatja, az összes olyan irattal együtt, amelyek az adott vámeljáráásra vonatkozó szabályok alkalmazásához szükségesek.”

7 A Vámkódex 217. cikke kimondja:

„(1) A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítani minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét (a továbbiakban »vámösszeg«), és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).

Az első albekezdés nem alkalmazható:

[...]

b) ha a jogszabály alapján fizetendő vámösszeg túllépi a kötelező érvényű felvilágosítás alapján meghatározott összeget;

[...]”

8 A Vámkódex 243. cikkének szövege a következő:

„(1) Bármely személynek joga van jogorvoslati kérelmet benyújtani a vámhatóság által a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatban hozott olyan határozatok ellen, amelyek őt közvetlenül és személyesen [helyesen: személyében] érintik.

Bármely személy, aki vagy amely a vámhatóságtól a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatos határozat hozatalát kérte, és azt nem kapta meg a 6. cikk (2) bekezdésében említett határidőn belül, szintén jogosult a jogorvoslati jog gyakorlására.

[...]

(2) A jogorvoslati jog:

a) első fokon a tagállamok által erre a célra kijelölt vámhatóság előtt;

- b) ezt követően valamely olyan független testület előtt gyakorolható, amely bíróság vagy ezzel egyenértékű szakosodott testület lehet, a tagállamokban hatályban lévő rendelkezéseknek megfelelően.”

A végrehajtási rendelet

- 9 A végrehajtási rendelet 5. cikke értelmében:

„E cím alkalmazásában:

- 1) kötelező érvényű felvilágosítás: olyan tarifális vagy származási felvilágosítás, amely a Közösség tagállamainak vámigazgatásai számára kötelező érvénnyel bír, amennyiben a 6. és 7. cikkben megállapított feltételek teljesülnek;

[...]”

- 10 E rendelet 10. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése a) pontjának szövege a következő:

„(1) A Vámkódex 5. és 64. cikkének sérelme nélkül, a kötelező érvényű felvilágosítást kizárólag a felvilágosítás jogosultja használhatja fel.

- (2) a) Tarifális kérdésekben a vámhatóságok megkövetelhetik a felvilágosítás jogosultjától, hogy a vámalakítások elvégzésekor közölje a vámhatósággal, hogy a vámkezeltetni kívánt árura vonatkozóan kötelező érvényű tarifális felvilágosítással rendelkezik.

[...]"

- 11 Az említett rendelet 11. cikke kimondja:

„A valamely tagállam vámhatóságai által 1991. január 1-je után kiadott kötelező tarifális felvilágosítások azonos feltételek mellett kötelező érvényűek a többi tagállam illetékes hatóságaira nézve.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 A Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (a továbbiakban: SCEE), az Egyesült Királyságban letelepedett társaság, amely játékkonzolok, perifériás egységek és szoftverek forgalomba hozataláért, értékesítéséért és forgalmazásáért felelős az Európai Unió területén. E játékkonzolok között szerepel a Playstation 2 Computer Entertainment System (a továbbiakban: PS2) is.
- 13 Az SCEE és az SLE ugyanazon vállalkozáscsoport tagjai, amely keretében az SLE végzi a csoport többi tagjai számára szükséges logisztikai szolgáltatásokat. 1997. április 1-jén az SCEE és az SLE megállapodást kötött, amelyben kikötötték, hogy az SLE segítséget nyújt az SCEE számára a játékkonzolok, így a PS2 behozatalában és az európai készletek tárolásában. Az SLE feladata a vámárnyilatkozatok benyújtása az említett készülékek vonatkozásában.

- 14 2000 novembere és 2001 májusa között az SLE PS2 játékokat hozott be Hollandiába, és az SCEE helyett, de saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatokat nyújtott be ezen áruk vonatkozásában. Ezekben megjelölte, hogy a PS2-eket a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet (HL L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.) I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrájának (a továbbiakban KN) a 2000. év folyamán teljesített behozatalok vonatkozásában az 1999. október 12-i 2204/1999/EK bizottsági rendeletből (HL L 278., 1. o.) eredő változata alapján, illetve a 2001. folyamán teljesített behozatalok vonatkozásában a 2000. október 13-i 2263/2000/EK bizottsági rendeletből (HL L 264., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 34. kötet, 170. o.) eredő változata alapján a 9504 10 00 vámtarifaalszám alá kell besorolni. A 9504 10 00 vámtarifaalszám alá tartozó áruk vonatkozásában 2000-ben 2,2%-os mértékű vámot, 2001-ben pedig 1,7%-os mértékű vámot kellett fizetni. A holland vámhatóságok kötelezték az SLE-t az említett mértékeknek megfelelő vám megfizetésére.
- 15 Az SLE ekkor keresetet terjesztett elő e határozattal szemben arra hivatkozással, hogy a PS2-eket valójában a KN 8471 49 90 vámtarifaalszáma alá kellett volna besorolni. Meg kell jegyezni, hogy az e vámtarifaalszám alá sorolt áruk vámmentesek.
- 16 E kereset keretében az SLE egy olyan eljárásra hivatkozik, amely az SCEE és az Egyesült Királyság vámhatóságai között volt folyamatban. 2000. október 19-én ugyanis e vámhatóságok a PS2 vonatkozásában olyan kötelező érvényű tarifális felvilágosítást (a továbbiakban: KTF) bocsátottak ki az SCEE részére, amelyben azt a KN 9504 10 00 vámtarifaalszáma alá sorolták be.
- 17 Ekkor az SCEE e besorolást vitató keresetet terjesztett elő az Egyesült Királyság bíróságaihoz. Ezen eljárást követően az Egyesült Királyság vámhatóságai 2001. június 12-én módosított KTF-et bocsátottak ki az SCEE részére, amelyben a PS2-t a KN 8471 49 90 vámtarifaalszáma alá sorolták be 2000. október 19-i hatállyal.

- 18 A holland vámhatóságok előtt az SLE az SCEE részére kibocsátott módosított KTF-re hivatkozott.
- 19 2007. december 11-i határozatával a Gerechtshof te Amsterdam úgy ítélte meg, hogy az SLE a holland vámhatóságok előtt hivatkozhat az Egyesült Királyság vámhatóságai által az SCEE részére kibocsátott módosított KTF-re, még a 2000. október 19. és 2001. június 12. között benyújtott vámáru-nyilatkozatok vonatkozásában is. E bíróság következképpen úgy határozott, hogy a PS2-keket a KN 8471 49 90 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.
- 20 A Staatssecretaris van Financiën felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a 2007. december 11-i határozattal szemben a Hoge Raad der Nederlandenhez.
- 21 E bíróságnak kétségei vannak afelől, hogy a módosított KTF a 2000. október 19. és 2001. június 12. közötti időszakra is érvényes-e, hogy az SLE hivatkozhat-e erre a KTF-re, és hogy az importőr alapíthatott-e jogos bizalmat arra, hogy a holland vámhatóságok saját szabályaik szerint kötelesek voltak figyelembe venni a harmadik személy részére ugyanazon árukkal kapcsolatban kibocsátott KTF-et.
- 22 Ennélfogva a Hoge Raad der Nederlanden úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a közösségi jogot, különösen a Vámkódex 12. cikkének (2) és (5) bekezdését, valamint 217. cikkének (1) bekezdését és a végrehajtási rendeletnek a Vámkódex 243. cikkével összefüggésben értelmezett 11. cikkét, hogy az érdekelt a kivetett vámok tárgyában folyamatban lévő eljárásban a vám kivetését

a más tagállamban ugyanazon áruk tekintetében kiadott – ezen időpontban még bírósági eljárás tárgyát képező, végül azonban helyesbített – kötelező érvényű tarifális felvilágosítás benyújtásával megtámadhatja?

- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a szabad forgalomba bocsátás bejelentése során saját nevében és saját érdekében eljáró bejelentő a jelenlegihez hasonló esetben sikeresen hivatkozhat-e olyan kötelező érvényű tarifális felvilágosításra, amelynek jogosultja nem ez a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta?

- 3) A második kérdésre adandó nemleges válasz esetén: ellentétes-e a közösségi joggal az, hogy az érdekelt a jelenlegihez hasonló esetben sikeresen hivatkozhat olyan nemzeti rendeletre, amellyel a nemzeti hatóságok az iránt alapoznak meg bizalmat, hogy a tarifális besorolásra bejelentett áruk tekintetében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében adott tarifális felvilágosításra hivatkozni lehet?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A második kérdésről

- 23 Elsőként vizsgálandó második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy a Vámkódexet és a végrehajtási rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy a saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatot tevő bejelentő

hivatkozhat olyan KTF-re, amelynek jogosultja nem maga a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta.

- 24 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a KTF-ek célja az, hogy a gazdasági szereplők kellő bizonyossággal járhassanak el akkor is, ha kétség merülne fel valamely árunak a létező vámnómenklatúrába történő besorolásával kapcsolatosan (lásd a C-199/09. sz. Schenker-ügyben 2010. december 2-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-12311. o.] 16. pontját), így védelmet nyújtsanak a számukra az áru besorolását illetően a vámhatóság által elfogadott álláspontban utóbb bekövetkező változásokkal szemben (lásd a C-315/96. sz. Lopex Export-ügyben 1998. január 29-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-317. o.] 28. pontját).
- 25 A Vámkódex 12. cikke (2) bekezdésének, valamint a végrehajtási rendelet 10. és 11. cikkének egymással összefüggésben értelmezett rendelkezéseiből kitűnik, hogy a KTF-re annak jogosultja csak az azt kibocsátó vámhatósággal szemben és más tagállamok vámhatóságaival szemben hivatkozhat.
- 26 E tekintetben a Bíróság kimondta, hogy a KTF csak a jogosultja számára keletkeztet jogokat (a C-495/03. sz. Intermodal Transports ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-8151. o.] 27. pontja).
- 27 A végrehajtási rendelet 10. cikke azonban kimondja, hogy a KTF-re való hivatkozás joga csak annak jogosultját illeti meg, a Vámkódex 5. és 64. cikkének sérelme nélkül. Ez utóbbi cikkek a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó szabályokat tartalmazzák arra az esetre, ha azt nem az importőr teszi. Ebből következik, hogy azon szabály, miszerint a KTF-re csak annak jogosultja hivatkozhat, nem akadályozza meg ez utóbbit abban, hogy mást bízson meg a vámáru-nyilatkozat megtételével.

- 28 A Vámkódex 64. cikke önmagában csak azt mondja ki, hogy az 5. cikkre is figyelemmel vámáru-nyilatkozatot írásban bárki tehet, aki a szóban forgó árut és az azt kísérő iratokat az illetékes vámhatóság elé állítja vagy állíttatja.
- 29 A Vámkódex 5. cikke tartalmazza a vámhatóság előtti képviseletre vonatkozó szabályokat a vámjogszabályok által megállapított cselekmények és alakiságok elvégzésére. A képviselő által beszerzett KTF-re utóbb az a gazdasági szereplő hivatkozhat, amely érdekében a képviselő eljár. Ugyanígy a KTF jogosultja érdekében eljáró képviselő is hivatkozhat arra a KTF-et kibocsátó tagállamtól eltérő más tagállamok vámhatóságával szemben.
- 30 A Vámkódex kimerítően szabályozza a vámeljárársban történő képviselethez való jogot. E kódex 5. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy a képviselet lehet közvetlen vagy közvetett. Közvetlen képviselet esetén a képviselő egy másik személy nevében és érdekében jár el. Közvetett képviselet esetén a képviselő saját nevében, de egy másik személy érdekében jár el. Emellett a tagállamok úgy dönhetnek, hogy területükön a képviselőnek vámügynöknek kell lennie.
- 31 Emellett az említett kódex 5. cikke (4) bekezdésének második albekezdése értelmében azt a személyt, aki elmulasztott nyilatkozatot tenni arról, hogy más személy nevében vagy érdekében jár el, illetve aki nem rendelkezik meghatalmazással, úgy kell tekinteni, mint aki saját nevében és saját érdekében jár el. Következésképpen a képviseletnek kifejezettnek kell lennie, az nem vélelmezhető.
- 32 Márpedig mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, mind az SLE által a Bírósághoz benyújtott észrevételekből az derül ki, hogy ez utóbbi a PS2-*ket* saját

nevében és saját érdekében eljárva hozta be, mivel a behozatal idején, azaz 2000 novemberében és 2001 májusa között a Holland Királyság csak a vámügynökök általi képviseletet engedélyezte.

- 33 Ebből az következik, hogy mivel az SLE nem az SCEE képviselőjeként járt el, a holland vámhatóságokkal szemben nem hivatkozhatott az SCEE számára kibocsátott KTF-re.
- 34 E tekintetben az a körülmény, hogy az SCEE és az SLE ugyanazon vállalkozáscsoport tagjai voltak, illetve hogy az utóbbi az előbbi adóügyi képviselője volt Hollandiában, nem jogosítja fel az SLE-t a Vámkódex 5. cikke értelmében vett képviselőként történő eljárásra.
- 35 A fenti megfontolásokból következik, hogy a második előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) bekezdését, valamint a végrehajtási rendelet 10. és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatot tevő bejelentő nem hivatkozhat olyan KTF-re, amelynek jogosultja nem maga a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta.

Az első kérdésről

- 36 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) és (5) bekezdését, valamint 217. cikkének (1) bekezdését, továbbá a végrehajtási rendelet 11. cikkét a Vámkódex 243. cikkével összefüggésben

úgy kell-e értelmezni, hogy az érdekelt a kivetett vámok tárgyában folyamatban lévő eljárásban a vám kivetését a más tagállamban ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF benyújtásával megtámadhatja. A kérdést előterjesztő bíróság emellett azt a kérdést is felveti, hogy figyelembe kell-e venni a KTF-et, ha a behozatal időpontjában az még vitatott volt, és ezen behozatalt követően utólag helyesbítésre került.

- 37 A Vámkódex 243. cikke szerint bármely személynek joga van jogorvoslati kérelmet benyújtani a vámhatóság által a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatban hozott olyan határozatok ellen, amelyek őt közvetlenül és személyében érintik. A Vámkódex 4. cikkének 5) pontjából következik, hogy a KTF az említett 243. cikk szerinti határozatnak minősül.
- 38 Az alapeljárás egy áru tarifális besorolásával és az ebből eredő vámfizetéssel kapcsolatos. Kérelmei alátámasztására az SLE egy másik tagállam vámhatóságai által az SCEE részére kibocsátott KTF-re hivatkozik. Következésképpen úgy tűnik, hogy ezen eljárás valóban a Vámkódex 243. cikke szerinti jogorvoslatnak minősül.
- 39 Amint a jelen ítélet 33. és 35. pontjából következik, senki sem hivatkozhat olyan KTF-re, amelynek nem jogosultja, kivéve, ha képviselőként jár el.
- 40 A Vámkódex 12. cikkének (2) bekezdése és a végrehajtási rendelet 11. cikke alapján a KTF csak akkor köti a vámhatóságokat, ha arra a jogosult vagy annak képviselője hivatkozik. Más esetben az a Vámkódex 243. cikkének (2) bekezdése alapján eljáró bíróság, amely előtt valamely KTF-et bemutatnak, nem tulajdoníthatja e KTF-nek az ahhoz fűződő joghatásokat.

- 41 Azonban a KTF-re a jogosulttól eltérő más személy is hivatkozhat bizonyítékként. Mivel ugyanis a bizonyíték fogalma uniós jogi szinten nem szabályozott, főszabály szerint minden olyan bizonyítási eszköz elfogadható, amelynek elfogadását a tagállamok eljárásjogai a Vámkódex 243. cikkében előírthoz hasonló eljárásokban megengedik (lásd ebben az értelemben a C-310/98. és C-406/98. sz., Met-Trans és Sagpol egyesített ügyekben 2000. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1797. o.] 29. pontját).
- 42 A Bíróság kimondta továbbá, hogy az a körülmény, hogy valamely más tagállam vámhatóságai a belső jogban határozataival szemben bírói jogorvoslati lehetőséggel nem rendelkező nemzeti bíróság előtt lévő jogvitán kívül álló személy részére meghatározott áru vonatkozásában olyan KTF-et adtak ki, amely a KN vámtarifaszámainak eltérő értelmezését tartalmazza, mint amelyet az említett bíróság a jogvitában szereplő hasonló áru tekintetében követendőnek tart, kétségtelenül arra kell, hogy készítse ezt a bíróságot, hogy különösen figyelmesen értékelje a KN helyes alkalmazására vonatkozó ésszerű kétség esetleges hiányát (lásd a fent hivatkozott Intermodal Transports ügyben hozott ítélet 34. pontját).
- 43 A fent hivatkozott ítélezési gyakorlatból következik, hogy a harmadik személy részére kibocsátott KTF-et a valamely áru tarifális besorolásával és az ebből eredő vámfizetéssel kapcsolatos jogvitában eljáró bíróság bizonyítékként figyelembe veheti.
- 44 E megállapításokra tekintettel az első előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) és (5) bekezdését, valamint 217. cikkének (1) bekezdését, továbbá a végrehajtási rendelet 11. cikkét a Vámkódex 243. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az érdekelt a kivetett vámok tárgyában folyamatban lévő eljárásban a vám kivetését a más tagállamban ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF bizonyítékként történő benyújtásával megtámadhatja, anélkül azonban, hogy e KTF a hozzá fűződő joghatásokat kiváltaná. A nemzeti bíróság feladata

ugyanakkor annak megállapítása, hogy az érintett tagállam vonatkozó eljárási szabályai lehetővé teszik-e az ilyen bizonyítási eszközök alkalmazását.

A harmadik kérdésről

- 45 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódexet és a végrehajtási rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan nemzeti rendelet, amely a nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi, hogy a bejelentett áruk tarifális besorolása érdekében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF-re hivatkozassanak, az importőrökben jogos bizalmat ébreszthetett az e rendeletre való hivatkozás tekintetében.
- 46 Meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint az alapügyben szóban forgó behozatalok idején a holland vámkezikönyv kimondta, hogy „a KTF-re kizárólag a jogosult hivatkozhat, [és] a vám elé állított árunak minden esetben és minden tekintetben meg kell felelnie a KTF szerinti áruleírásnak. Ha az importőr olyan érvényes és hatályos KTF-re hivatkozik, amelynek nem ő a jogosultja, és az importőr a KTF-ben leírt árukkal teljesen azonos árukat jelent be, a besorolásnak mégis a KTF-hez kell igazodnia”.
- 47 E tekintetben a Bíróság korábban kimondta, hogy a bizalomvédelem elvére nem lehet hivatkozni valamely uniós jogi szöveg egyértelmű rendelkezésével szemben, és

az uniós jogot alkalmazni köteles nemzeti hatóság – uniós joggal ellentétes – magatartása nem alapozhat meg a gazdasági szereplőben jogos elvárást az uniós joggal ellentétes bánásmódra vonatkozóan (a 316/86. sz. Krücken-ügyben 1988. április 26-án hozott ítélet [EBHT 1988., 2213. o.] 24. pontja, a C-31/91–C-44/91. sz., Lageder és társai egyesített ügyekben 1993. április 1-jén hozott ítélet [EBHT 1993., I-1761. o.] 35. pontja, valamint a C-94/05. sz. Emsland-Stärke ügyben 2006. március 16-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2619. o.] 31. pontja).

- 48 Márpedig a Vámkódex 12. cikke egyértelműen szabályozza a KTF-ek kibocsátását, joghatását és érvényességi idejét. Emellett a végrehajtási rendelet 10. cikkének (1) bekezdése is világosan kimondja, hogy a KTF-re csak a jogosultja, vagy az e jogosult érdekében eljáró képviselő hivatkozhat.
- 49 Úgy tűnik, hogy az uniós jog alkalmazására hivatott holland vámhatóságok a KTF-nek ugyanazt a joghatást tulajdonították akár annak jogosultja, akár harmadik személy hivatkozott rá. Így az említett hatóságok a vámkézikönyv alkalmazásával az uniós joggal ellentétes magatartást tanúsítottak, amely a gazdasági szereplőkben nem ébreszthetett jogos bizalmat.
- 50 Következésképpen a harmadik előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 12. cikkét és a végrehajtási rendelet 10. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti rendelet, amely a nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi, hogy a bejelentett áruk tarifális besorolása érdekében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF-re hivatkozhasanak, nem ébreszthetett jogos bizalmat az importőrökben az e rendeletre való hivatkozás tekintetében.

A költségekről

- 51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 12. cikkének (2) bekezdését, valamint az 1996. december 18-i 12/97/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 10. és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatot tevő bejelentő nem hivatkozhat olyan kötelező érvényű tarifális felvilágosításra, amelynek jogosultja nem maga a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta.
- 2) A 82/97 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 12. cikkének (2) és (5) bekezdését, továbbá 217. cikke (1) bekezdését, valamint a 12/97 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 11. cikkét a 82/97 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 243. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az érdekelt a kivetett vámok tárgyában folyamatban lévő eljárásban a vám kivetését a más tagállamban ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott kötelező érvényű tarifális felvilágosítás bizonyítékként történő benyújtásával megtámadhatja,

anélkül azonban, hogy e kötelező érvényű tarifális felvilágosítás a hozzá fűződő joghatásokat kiváltaná. A nemzeti bíróság feladata ugyanakkor annak megállapítása, hogy az érintett tagállam vonatkozó eljárási szabályai lehetővé teszik-e az ilyen bizonyítási eszközök alkalmazását.

- 3) A 82/97 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 12. cikkét és a 12/97 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 10. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti rendelet, amely a nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi, hogy a bejelentett áruk tarifális besorolása érdekében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott kötelező érvényű tarifális felvilágosításra hivatkozassanak, nem ébreszthetett jogos bizalmat az importőrökben az e rendeletre való hivatkozás tekintetében.**

Aláírások